

ELECCIONS 20-D

Teoria general de la remuntada

Crònica

TONI VALL
BARCELONA

Les remuntades són èpiques, emocionants, fan afició i encenen els ànims del públic. Però tenen també un matís de negativitat que a causa de l'eufòria generada acostuma a passar desapercebut. Si has de remuntar vol dir que abans no ho has fet del tot bé, que t'has adormit i t'han clavat una bona rebregada. *Remuntada* és una paraula cabdal en la campanya electoral de Podem: en fan lletres gegants perquè es vegin molt bé i els seus líders la pronuncien als mítings incomputables vegades. A la plaça Major de Nou Barris també ressona fort durant els parlaments dels entusiasms polítics que s'adrecen a la nodrida concurrència amb proclames triom-

fants. És el seu acte final de campanya a Barcelona. Pablo Iglesias no ha vingut perquè té un compromís a Valladolid. Però hi són Janet Sanz, Owen Jones, Íñigo Errejón, Mónica Oltra, Xavier Domènech i Ada Colau. Al partit estan contentíssims dels bons auguris que els atorguen les enquestes i esgrimeixen la demoscòpia amb el mateix convenciment amb què la relativitzaven quan la seva força semblava haver-se esvaït i el vaixell va trontollar: el discretíssim paper a les catalanes.

Errejón arriba tard

L'acte a Nou Barris, a més a més del seu propi calat polític, ens serveix per formular-nos dues preguntes fonamentals. 1) Per què és imprescindible que tots, absolutament tots, els mítings comencin amb retard? I 2) Què ha passat perquè els partits polítics hagin confós un míting amb un concert? Mitja hora tard surt un cantant a imitar Joan Manuel Serrat i al cap d'una estona

La vicepresidenta del govern valencià va fer costat ahir a Xavier Domènech a Nou Barris. CÈLIA ATSET

Mónica Oltra també ataca els socialistes, amb qui ella governa al País Valencià

m'adono que és Ismael Serrano. Ha de cantar durant quinze minuts però se n'hi està trenta. Al costat meu, a peu dret entre la gent, hi ha Ricard Gomà. ¿No hauria de ser a la zona noble? D'això se'n diu portar el retir polític amb tota coherència. Un noi em demana que signi un paper a favor de la legalització dels clubs de cànnabis. D'això se'n diu ser al lloc que toca, sí senyor.

Acabem descobrint el motiu del retard: Errejón no ha arribat i han esgotat el temps al màxim. Finalment

compareix i s'abraça amb els companys com si estiguessin de colònies. La primera a intervenir és Janet Sanz. Parla de "veïns i veïnes, treballadors i treballadores, ciutadans i ciutadanes, forts i fortes, regidors i regidores, comissionats i comissionades..." Diu també que Barcelona necessita aliats. Caram! Aliades no? També pronuncia l'expressió "*Nunca más!*" Mare meva! Quina antigor!

Tant Sanz com després Errejón parlen dels somriures per fer front a la dreta. Vaja, i jo que em pensava que aquesta cursilada era patrimoni dels indepes. El número dos de Podem, amb el seu més que acceptable català, clava unes quantes plantofades a Rajoy –en sentit figurat, no com altres– i els seus, s'enfarina en la remuntada i està convençudíssim de guanyar a Catalunya. Mónica Oltra, amb una vis còmica més que decent, repassa les barrabassades del gabinet de Rajoy i també reparteix llenya al PSOE, partit amb qui, per cert, ella governa a València. Per la final: "Si quan guanyin no ens arreglen les Rodalies, no ho dubteu: *es-crache!*", conclou Ada Colau referint-se als seus propis col·legues. Doncs si els hi diu la *jefa* més val que s'afanyin amb la remuntada. —